

Prázdniiny
s kouzelným
deníkem

Šufanie Dvůr

SLUNEČNÉ POZDRAVY
Z TOTÁLNÍHO
CHAOSU

FRAGMENT

PRÁZDNINY S KOUZELNÝM DENÍKEM

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Stefanie Dörr
Prázdniny s kouzelným deníkem – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

STEFANIE DÖRR

O nevysvětlitelných školních katastrofách,
děsivě trapných vyznáních lásky
a nejlepších kamarádkách v nouzi.

Stefanie Dörr se narodila v roce 1967 ve Stuttgartu. Vystudovala ekonomii a léta pracovala v reklamě a marketingu, než odešla na volnou nohu jako autorka textů a poradkyně.

Dnes žije se svou rodinou ve Frankfurtu nad Mohanem a píše pro děti a mládež.

V nakladatelství Arena už vyšly její knihy *Ich sehe was, was du nicht siehst* a *Wie mir mein wild gewordenes Spiegelbild die Sicht verhagelte*.

1. KAPITOLA

Desatery spodní kalhotky. Ach jo. Jenom desatery kalhotky, které si může vzít s sebou na prázdniny. Všechny ostatní byly buď příliš směšné, příliš malé, příliš nepohodlné nebo příliš růžové. Bude mít teta Pi ve své ekologické domácnosti něco tak luxusního, jako je pračka? No to je jedno, Lena musela balit dál, jinak tu bude sedět ještě zítra ráno, třídít prádlo a vlak odjede k Severnímu moři bez ní. Tak tedy příliš málo spodního prádla, dvoje plavky a troje bikiny, jedny z nich úžasné stylové a úplně nové. Koupil jí je táta. Deset triček, pět topů. Lena si povzddechla a protáhla si záda. Bylo náročné klečet tak dlouho na zemi a třídít oblečení. Ještě ke všemu sama. Nebyl tu nikdo, kdo by jí chtěl pomoci. A to byla otrava. Hromádka napravo od ní byla stále vyšší, kufr nalevo jako by se s každým dalším kouskem, který si chtěla vzít s sebou, zmenšoval. Džínsy. Zvedla tmavomodrý kousek s dírkami na těch správných místech a roztřepenými švy. Má si vzít džínsy? Rozhodla se, že k Severnímu moři by se bez džínsů vydalo jen úplně vypatlané trdlo. Minulý rok tam přešlo osm dní v kuse. I na cestu by se hodily dlouhé kalhoty. Žabky byly rovněž nepostradatelné. Ještě lepší byly dva páry, beztak se nemohla rozhodnout, kterou barvu, a boty se do kufru snadno vmáčkly. Ještě že minisukně a šortky nezaberou tolik místa. Minisukně a šortek nemůže být nikdy dost. Radši by si měla vzít ještě jedny krátké kalhoty. Tak, a teď bude muset doma nechat minimálně pateru ponožky. Zamyšleně si prohlížela svou sbírku tenisek. Bílé a indigově modré, nebo bílé, indigově modré a kytičkové? Hodí se vůbec květinový vzor k Severnímu moři? V každém případě vypadal pěkně letně. Takže modré a kytičkové. Povzddechla si, což inspirovalo jejího věrného společníka, obrovského psa jménem Goethe, a také vypustil vzduch. Bohužel zadem.

„Fůůůj,“ zaječela Lena znechuceně. „Vždyť mi zasmradíš všechno oblečení! Páni, to je odporné.“ Goethe zvedl uraženě hlavu a posadil se, uši mu smutně visely do očí, pohled mu zasmušile klouzal po oblečení, které teď pokrývalo skoro celou podlahu Lenina pokoje, a zastavil se na kufru. Kufrы neznamenaly v Goethově psím světě nic dobrého, znamenaly loučení, stesk a bolavé srdce.

S námahou zvedl zadek, kterým před chvílí rozšířil nepěkné aroma. Pomalu vykročil po podlaze a pak se celou vahou zřítíl rovnou na kufr. *Veźmi mě s sebou, ať jedeš kamkoli*, žadonily jeho nádherné hnědé oči.

„Odchod, hlupáčku, ty přece jedeš se mnou, ale rozhodně ne v kufru. Zalez si do pelechu, nejdřív balím já, pak ty.“ Láskyplně ho tahala za obojek, dokud se Goethe nevzdal a nezmizel z pokoje. Svou speciální vůni v něm ale zanechal a Lena rychle rozrazila okno. Dovnitř proudil ospalý letní vzduch. Léto! To je ale paráda!

Zítřka časně ráno – opravdu hodně časně – jí jede vlak. A nejlepší ze všeho nebylo, že Goethe jede s ní, i když to bylo samozřejmě fajn. Úplně nejlepší ze všeho bylo, že...

Ze zamyšlení ji vytrhlo pronikavé ječení zvonku. To může být jedině Hannah, Lenina nejlepší kamarádka – samozřejmě kromě Lilli –, která bydlela ve stejném domě a Leninou nejlepší kamarádkou se stala teprve nedávno po sérii několika neuvěřitelných dobrodružství. Lenina maminka musela jako obvykle pracovat, a tak Hannah slíbila, že jí pomůže s balením. Konečně je tady! Jinak by se Lena zaručeně zhroutila. Hannah byla praktická a rozumná a během pár minut objeví všechny přešlapy, kterých se Lena při balení dopustila, a napraví je. Jediný maličkatý problém byl v tom, že Hannah neměla sebemenší ponětí o tom, jaké oblečení je přijatelné, a jaké ne. Pokud šlo o módu, poradila by snad Leně líp i babička Weberová z prvního patra – a to nosila každý den a za každého počasí tentýž béžový twinset, skládanou sukni v barvě velbloudí srsti a pohodlné střevíce. Lena se rozhodla, že nesmí Hannah nechat samotnou s kufrem ani na vteřinu.

Spěchala ke dveřím, na které se už lepil Goethe. Goethe Hannah oddaně miloval a bylo mu úplně jedno, které z obrovských plandavých triček jí zrovna poslintá. Ani dneska se Hannah zrovna nevyznamenala, jak Lena zjistila rychlým pohledem. Její blůzka vypadala jako vypůjčená z máminy skříně, pod ni si vzala tričko, které jí sahalo až skoro ke kolenům a zakrývalo šortky z předpředvčerejška. Ještě že si Hannah nevzala žádnou ze svých oblíbených pletených čepiček! V tomhle počasí by to byl vážně vrchol.

„Dobře že jsi tu, už si úplně zoufám,“ přivítala Lena kamarádku a táhla ji za sebou. Už dávno si odvykla komentovat způsob, jímž se Hannah oblékala, protože dívka s oblibou nosila kousky, které jí zbyly po tátovi. Její otec, rodilý Španěl, a mladší bráška zahynuli před mnoha lety při autonehodě. V takovém případě prostě na aktuální módě nesejde.

Goethe ani nedostal šanci svou zbožňovanou Hannah pořádně přivítat. Lena ho bezohledně odstrčila stranou, přimáčkla ke zdi a pak mu zabouchla dveře před nosem. Goethe se okamžitě natáhl do chodby, aby nepřešlédl, až se zase otevrou.

„Napsala jsem seznam, co všechno bych si s sebou vzala já. Čtrnáct dní u Severního moře, páni, to se můžeš připravit na cokoli.“ Hannah vytáhla z kapsy pomačkaný papír a přešla pátravým pohledem hromádky oblečení a spoustu kosmetiky na zemi, než se zastavila u příliš malého kufru.

„No nazdar, Leno, tohle nevypadá dobře,“ prohlásila s nakrabaceným čelem. Seznam strčila zase zpátky do kapsy. Leně to nevadilo, beztak na něm byly nejspíš hlavně čepice a teplé ponožky. „Měla by sis pronajmout vlastní vagon.“

„Za to může Goethe,“ bránila se Lena. „Ještě před chvílí tu byl pořádek. Lehl si mi do kufru.“

„Ale Goethe ti přece nevybral patery šortky, nebo jo? Vážně si chceš vzít tohle všechno?“

„No, ono to vlastně není všechno,“ přiznala Lena. „Teta Pi říkála, že bychom si měly vzít osušky a možná i spacák. Možná renovuje pokoj pro hosty nebo tak něco.“

„V tom případě musíš půlku věcí vyházet a doufat, že si tam budeš moct občas vyprat.“

„Jenže já se nemůžu rozhodnout,“ bědovala Lena. „A taky jsem si chtěla vzít pár knížek. A věci pro Goetha.“ Ale Hannah už se odvážně pustila do třídění oblečení.

„Víš, je hrozná škoda, že nemůžeš jet taky. To by bylo něco! Ty, Lilli a já,“ mínila Lena a nespouštěla Hannah ani na vteřinu z očí. „Ne! Tyhle tam nech! Musím mít s sebou minimálně jedny bílé šortky, no vážně.“

„Bílá je nepraktická. A já prostě nemůžu nechat mámu samotnou. Ale říkala, že by si chtěla na pár dní vyjet na opravdickou dovolenou. Se mnou.“ Hannah si kriticky změřila šortky a pak je velkoryse vrátila do kufru. „Možná někam do hor. Byla by to naše první dovolená od té doby, co... však víš. A s Larsem to ještě není stoprocentní.“

Hannah ještě pořád nemohla uvěřit, že ze vztahu mezi její maminkou a sympatickým bankéřem Larsem, který bydlel ve stejném domě, opravdu něco bude. Bylo to poprvé po dlouhých letech, co se máma zase začala scházet s mužem. Od oné strašlivé dopravní nehody trpěla depresemi a žila v ústraní. Teď se ale zase začala vracet do života – a Lena v tom měla tak trochu prsty.

Obrovská hora oblečení připomínající Himálaje se pod obratnýmma rukama Hannah postupně zmenšovala, což Lena doprovázela mnoha srdceryvnými vzdechy a nosila vyřazené kousky zpátky do skříně. Asi po půlhodině se Hannah narovнала, protáhla si záda a prohlásila: „Tak a teď ještě osušky. A bude to.“

„Ale no tak, nemůžeme si chvíli odpočinout? Já tady dřu celé odpoledne, osušky hodíme do kufru později. Víš co? Založím ti teď účet, abychom spolu mohly chatovat. Snad se v tom vyznáš.“

„Nejsem přece pitomá. Akorát že mámin starý počítač je ve srovnání s tvým ferrari příšerně pomalý.“ Hannah se podívala na Lenin nový notebook, jeden z mnoha usmiřovacích dárků od otce, který ji opět nevezme na slíbenou okružní plavbu. Lenin táta létal celý rok obchodně po světě a řešil problémy nezajíma-

vých dceřiných společností, místo aby se staral o svou opravdovou dceru.

„Vlastně jsem ráda, že můžu jet zase k tetě Pi. U Severního moře je to fajn, vážně, a s kamarádkou to bude úplně v pohodě.“ A vůbec, co bych si počala na okružní plavbě? Určitě tam budou samé staré babky s vlasy obarvenými na fialovo, pomyslela si v duchu.

„Jak se vlastně má sestra Lilli?“

„Od včerejška je zase doma. Musí sice ještě brát léky, ale už Lilli zase pořádně zlobí. No ale nebýt Niny, Lilli by s námi k Severnímu moři nejela.“ Za společné prázdniny vděčily Lena s Lilli nepatrnému klíštěti, které se zakouslo do Lilliny mladší sestry Niny. Holčička skončila na týden v nemocnici a prázdninové plány Lilliny rodiny splaskly jako mýdlové bubliny. Žádné lenošení na korsických plážích, ale odpočinek doma.

Lena bušila do klávesnice počítače. „Škoda, Lilli ještě není zpátky. Chtěla jsem se jí zeptat, jak je na tom s balením.“

„Určitě už je hotová.“ Hannah se vyhoupla na Leninu postel, v jedné ruce láhev vody, ve druhé čokoládovou tyčinku.

„Ne, musela odvézt Bosca na letní louku. Taky si zaslouží prázdniny.“

Bosco byl Lillin milovaný koník, který měl za sebou opravdu namáhavou závodní sezonu, díky Lenině zásahu hodně úspěšnou. Po posledním turnaji se nad ním Lilli slitovala a slíbila mu, že už ho nebude tolik honit a skákat se odteď bude jenom pro zábavu.

„Poslyš, bereš si vlastně s sebou deník?“ zamumlala Hannah s plnou pusou. Narážela na Lenin zápisník, který v posledních týdnech vláčela všude s sebou, dokud tomu Goethe neučinil rázný konec.

„Kdepak, zapomeň na to,“ zamručela Lena nevlídně. „Stejně bych neměla čas na psaní.“

Trochu se na Hannah zlobila, že o deníku začala. Beztak říkala Lenině zápisníku „deník“ jenom proto, že nevěděla, že se ve skutečnosti jedná o záhadnou a tajemnou knihu s neuvěřitelnými kouzelnými schopnostmi. Jak by jí taky Lena měla vysvětlit, že se stala

majitelkou speciálního pera a zápisníku, které jí společně mohly splnit jakékoli přání? Tedy – takřka jakékoli. Lena postupem času zjistila, že kouzelná kniha má jednu zásadní chybu – nebylo možné plnit přání sama sobě. Zato Lilli o zápisníku věděla. Byla Leninou nejlepší kamarádkou už celou věčnost a věděla o ní všechno, zatímco s Hannah se znaly jenom pár týdnů. Kamarádkami se staly právě i díky kouzelné knize. Hannah Lenu zachránila, když ji chtěl jeden podlý mizera o zápisník připravit, zamkl ji v zahradním domku a poštvál na ni zuřivého psa. Jedině díky Hannah to nedopadlo špatně. Lena polkla. Při pouhé vzpomínce se jí divoce rozbušilo srdce.

A teď se Hannah úplně nevině vyptává na deník a Lenina kouzelná kniha je přitom definitivně fuč. Goethe ji roztrhal a sežral. A kouzelné pero nemilosrdně rozkousal. Chudák Goethe. Lena ho za to nenáviděla. Asi tak deset minut. Dokud nepochopila, že kouzelná kniha byla v každodenním životě stejně nepoužitelná, že ji dělala jenom nešťastnou a obvykle napáchala příšerný chaos – až na pár věcí, které navzdory všemu dopadly dobře. Třeba pokud šlo o Hannah a její maminku. Nebo o Leninu vlastní mámu: stačil jeden zápis do knihy a vyhrála v loterii. A Lilli kniha pomohla také: jediná věta a z Bosca se stala hvězda turnajů. Prázdná sklenice s Nutellou nebo chybějící oblečení? Žádný problém, stačilo vzít pero, otevřít kouzelný zápisník a všechno se vyřešilo.

Bylo to vlastně docela praktické. A geniální. Ale taky pěkně nebezpečné, protože věci často nevyšly tak, jak si Lena představovala. Když chtěla dát znovu dohromady svoje rodiče, byl z toho trapas století. Podobně to dopadlo, když se chtěla pomstít holkám Pomlčkám. Hm, nejlepší bude na všechno kouzlení rychle zapomenout.

2. KAPITOLA

Hannah naléhala: „Podívám se po těch osuškách, kde je máte?“

„V mámině prádelníku. To je to dřevěné monstrum v její ložnici. Jo, vedle něj stojí větší kufr, řekla bych, že si vezmu radši ten. Musím ještě zabalit věci pro Goetha.“

Když se dveře Lenina pokoje konečně otevřely, Goethe nadšeně vyskočil. Ale místo aby ho Hannah mile pozdravila, zacpala si nos a začala mávat rukama.

„Fuj, Goethe! To jsi byl ty?“ Hannah si ho nedůvěřivě měřila. „Poslyš, ten pes má něco se zažíváním,“ křikla na Lenu. Goethe měl jedinkrát v životě zácpu, když se ho Lena prostřednictvím kouzelné knihy pokoušela odnaučit dělat hromádky. A od té doby byla Hannah neustále přesvědčená, že s Goethovým žaludkem nebo střevy není něco v pořádku.

„Bojí se, že ho nevezmu s sebou. Má z toho žaludeční problémy.“

„Spíš střevní, ne? Snad se zítra ve vlaku uklidní, jinak vás vyhodí v půlce cesty.“ Hannah překročila Goetha, který se zatvářil uraženě a strčil si čumák mezi přední packy. „Snad všechno najdu.“

Goetha přemohla zvědavost, těžkopádně se zvedl a klusal za Hannah do pokoje své druhé paničky, kam oficiálně nesměl. Tedy pokud někdo nezapomněl zavřít dveře. V tom případě sem drze vtrhl. Navíc se s oblibou schovával pod postel, pokud něco provedl a hrozil mu trest. Jeho smutný pohled na chvíli ulpěl na Hannah a pak se zadumaně stočil k zakázané posteli. Nakonec se svalil na měkký koberec. Byl skoro stejně dobrý jako postel, ale jenom skoro. Tiše zakňučel. Chudák Goethe.

„Mezi stěnou a skříní je nějaký kufr. Je to on? Nemůžu ho dostat ven, je tam jako přilepený,“ křikla Hannah.

„Počkej, už jdu, ne abys...“ Lena nedomluvila, protože se ozvalo strašlivé rachocení, pronikavý výkřik a pak tlumená kletba. Vtrhla do máminy ložnice a spatřila Hannah, jak leží na podlaze. I s kufr rem přistála na Goethovi, který se nepohnul ani o centimetr, jen se tvářil ještě smutněji.

„Páni. Ty jsi zakopla?“

„Ten tvůj pes vleze vážně všude. Vůbec jsem si ho nevšimla. On ten kufr najednou povolil a pak... Páni, koukni se, za skříní něco je.“

Hannah vstala, oklepala si z kalhot prach a ukázala na mezeru mezi skříní a stěnou.

„Tak se přece podívej,“ vyzvala Lenu, která sundávala z Goetha kufr. „Vaše paní na úklid není zrovna nejdůkladnější.“

Lena se konečně podívala, kam ukazuje kamarádčin natažený ukazováček. Byla tam spousta prachu, drobků a něco světle modrého. To přece není možné! Taková nebesky modrá byla jenom jedna. Lena se vrhla do rohu a vsunula ruku za skřín.

„Já tomu nevěřím,“ vydechla. „To bude určitě lístek z čistírny nebo něco podobného. Ale počkej, hned to budu mít.“ Lena natahovala ruku, až si připadala jako Saxana. Konečně ucítila pod konečky prstů papír. Tahala za něj, ale on jí pokaždé vyklouzl.

„Zatraceně. Budeme tu skřín muset trochu odšoupnout.“

Hannah se tvářila ustaraně, Goethe nechápavě, pak taky ustaraně, nakonec kvapně vstal a se staženým ocasem se rozhodl pokoj opustit.

„Hm, zkusit to můžeme,“ přikývla Hannah váhavě.

Společně se snažily pohnout těžkým kusem nábytku.

„Tohle se nehne ani o milimetr,“ lapala Lena otráveně po dechu.

„Nevzdávej to. Ještě kousek... už to bude!“

A opravdu. Když se Hannah do skříně pořádně zapřela, konečně maličko povolila. Lena si okamžitě klekla a chňapla po papíru.

„To snad není možné! Vždyť je to deník. Páni, jak se tam asi dostal? Víš co, Hannah? Zkusíme tu skřín posunout ještě kousek, abych ho mohla vytáhnout ven.“

Skříň jako by najednou nebyla tolik těžká a ochotně se nechala odsunout. Jenom už ji nešlo dát zpátky. Lena nad tím velkoryse mávala rukou.

„To je úžasné.“ Lena lehce přejela prsty po deskách knihy. Z kdysi zářivé modré barvy a zlatého květinového vzoru toho už moc nezbylo. Díky Goethovým slinám se přebal podobal spíš starému komiksu, který někdo nechal ležet na dešti. Knížka nebyla moc velká, ale bylo v ní spousta listů jemného papíru, teď okousaných a pomačkaných. Chybělo i několik třpytivých kamínků, ale knížka byla zase tady! Bylo neuvěřitelné, že obyčejný zápisník měl takovou moc. I když přísně vzato bez pera byl zápisník úplně bezcenný. Fungovaly jenom společně. Je na čase zasvětit do celé věci Hannah, pomyslela si Lena a podívala se na kamarádku, která prudce oddechovala, jako by právě uběhla několik kilometrů.

„Tohle,“ Lena ukázala na ušmudlanou knížku, „ve skutečnosti není žádný obyčejný deník. Je to kniha přání, kouzelná kniha. Říkej tomu, jak chceš.“

„Ha, ha,“ udělala Hannah a zachmuřeně hleděla na své dlaně, které byly zarudlé stejně jako její tváře. „Tohle si vyprávěj své babičce.“

„Já si nedělám legraci, opravdu. Cokoli do té knížky napíšeš, to se splní.“

„Tak teda do toho. Ukaž, co dovedeš.“

„Bohužel k tomu musí být speciální tužka a tu, jak víš, Goethe rozkousal.“

„Aha.“ Hannah jízlivě povytáhla obočí. Tvářila se pochybovačně a taky trochu zvědavě. „Ukaž mi to.“ Otáčela knihou v rukách. „Smrdí zatuchlinou,“ prohlásila pak. „Ale ty pomačkané stránky by se daly vyžehlit.“

„Hele, zapomeň na to. Bez pera stejně nefunguje. Je to fuk.“

Hannah už však rozložila žehlicí prkno, které stálo v chodbě, zapnula žehličku a chtěla se dát do práce.

„Prosímtě, ty ses asi zbláznila. Stejně už ho nepotřebuju. A vůbec, ani jsem už do něj nechtěla dál psát. Spousta věcí dopadla

úplně šíleně a pak se ještě objevil pitomec Paul a chtěl mi ho za každou cenu sebrat.“

Než stačila Hannah cokoli říct, zazvonil telefon. Byla to Lilli, která se konečně vrátila od Bosca, celá nešťastná, že musí svého věrného kamaráda na týden opustit. Lena naznačila Hannah, aby proboha přestala se žehlením, a zmizela ve svém pokoji, sluchátko vtisknuté mezi ucho a rameno.

Trvalo dlouho, než se Lilli uklidnila. Teprve když jí Lena prozradila, že kouzelná kniha přání je zase na světě, nechala se rozptýlit. Boscovi se koneckonců vedlo dobře, poskakoval po pastvině jako hříbě a na svou paničku už jistě dávno nemyslel. Ovšem nález deníku znamenal opravdovou senzaci.

„Takže zapadl za skříň?“

„Ano, a ta skříň váží snad tunu. Vůbec nechápu, jak se tam mohl dostat.“

„Hurá! Deník se našel!“ jásala Lilli. „Vyčarujeme si ty nejkrásnější prázdniny, jaké kdy kdo zažil!“

„Jasně, stačí jenom, abys mi opatřila pero,“ prohlásila Lena, která měla z nálezů smíšené pocity.

Pak probíraly, co si obléknou na cestu a co si vezmou s sebou do vlaku. Trvalo to nejméně hodinu. Páni, dočista zapomněla na Hannah.

„Tak teda džínsy a tričko. Snad se v tom neupečeme. Zítra má být děsné vedro,“ uzavřela Lilli nakonec debatu.

„Prosím tě, ve vlaku je klimatizace. A Goethe se taky nemůže svléknout. Chudák bude muset mít dokonce košík. Ještě jsem mu to neřekla.“ Lena se škodolibě zahihňala.

„Doufejme, že na pláži bude dost kanálů, jinak bude mít Goethe kapánek problém,“ přidala se k ní Lilli. Páni, na tohle Lena úplně zapomněla! Goethe totiž dělal hromádky už jenom do kanálů, protože to tak napsala do knihy přání. Jenže co si počne u moře?

„Dobře že jsi mi to připomněla. V nejhorším případě mu bude muset nějaký kanál prostě postavit. Lidi budou zírat.“

Rozloučily se a Lena se rychle běžela podívat, co dělá Hannah. Seděla v obýváku na gauči, četla si v knize přání a drbala Goetha na packách. Tohle směla dělat jenom ona a Lena jí to trochu záviděla.

„Teda vážně, Leno, jestli je to všechno pravda a ono se to vážně všechno stalo – páni, já tomu prostě nemůžu uvěřit.“

„Hm, ale teď je po všem. A vůbec. Uvědom si, co všechno dopadlo špatně. Třeba to s mými rodiči. Vždycky mě polije horko, když si vzpomenu, jak táta padl před mámou na kolena. Takový trapas! A ta věc s pitomcem Paulem se stala taky jenom kvůli téhle knize.“

„Ale podívej se na mou mámu a na Larse. Našli jeden druhého.“

„Možná by se dali dohromady i bez knihy přání. Jenom by to trvalo o něco déle. Ne, Hannah, s tímhle je konec.“ Vzala jí knihu z rukou. Vyžehlená a vyčištěná vypadala skoro jako nová. Hannah jí dokonce vyrobila obal, takže už nebylo vidět okousané rohy a škrábance od drápů. „Páni, ty dokážeš zázraky. Vypadá to úžasně, díky. Dám si ji do poličky, na památku.“

Lena si povzdechla. Tvářila se jakoby nic, ale ve skutečnosti by obětovala třeba pět nákupních odpolední s mámou, jen kdyby kniha přání zase začala fungovat. Tentokrát by totiž byla chytřejší, docela určitě. Tentokrát by se nedopustila tolika chyb. Ale takové úvahy nebyly k ničemu. Kufr čekal a ona ještě musela Goethovi zabalit jeho oblíbené žvýkácké kosti. Taky šátek, se kterým si rád hrál, a roli papírových utěrek kvůli jeho slintání. Nesměla zapomenout ani na miskou.

„Pojď, Hannah, budeme balit dál. Dáš mi do kufru zbytek oblečení? Já se zatím podívám, kde jsou Goethovy věci.“

Hannah vstala. „Kniha přání,“ zamumlala zamyšleně. „Něco takového přece není možné.“

Lena se za ní chvíli dívala. Pak se zakřenila. Hannah byla vážně poklad!

„Tak, Goethe, teď jsi na řadě ty. Podívej, tady je tvůj krásný košík. Není nádherný? Panička ti schválně koupila hodně velký, aby tě netlačil. Byl pěkně drahý, ale pro tebe jenom to nejlepší.“

Opatrně zkusila košík Goethovi nasadit, ale jemu se to vůbec nezamlouvalo. Tvářil se nejdřív zmateně, pak rozhořčeně, pak zarputile a nakonec si košík rázně strhl a zmizel pod postelí Leniny mámy. Měl štěstí, že dveře byly jenom přivřené. Jenomže Lena věděla, že stačí chvíli počkat a pak zabouchat miskou nebo zachřestit vodítkem a Goethe vystřelí ven jako namydlený blesk. Zatím ho nechala být a věnovala se jeho pelíšku. Ne že by v něm spal nějak často, dával přednost Lenině posteli, gauči anebo tajně posteli její mámy. V pelechu ale schovával všechno, co jeho psí srdce milovalo. Lena konečky prstů vytáhla zmuchlaný šátek. Zápach psích granulí, kostí a slin jí na okamžik vyrazil dech. Fuj! Nejlepší by bylo celý pelech pořádně vyčistit. Včetně polštářků, potahu matrace a všelijakých plyšáků, které Goethovi koupila nebo jí je ukradl. Našla i své kdysi neoblíbenější zvířátko, zajíce s obzvlášť dlouhýma ušima. Lena teď ale neměla čas se zlobit, neměla ani čas na pořádný úklid. Nacpala tedy páchnoucí šátek společně s okousaným zajícem do igelitky. Takhle jí ty věci v kufru aspoň neumažou oblečení. Kde je vlastně to příšerné umělohmotné kuře, co kdysi pípalo, ale minimálně rok už bylo němé? Prohrabala polštáře. Vlastně by Goethův pelech mohla vyčistit máma, zatímco Lena bude na prázdninách. Sundala povlaky ze všech polštářů a odnesla je do koupelny k pračce. Pak byla na řadě matrace. Byla pořádně těžká a byly na ní skvrny, o jejich původu nechtěla Lena raději ani přemýšlet. A o zápachu ani nemluvě. Nebylo divu, že musely pořád tolik větrat. Rychle rozeplula zip a stáhla z matrace potah a – moment! Co je tohle? Už zase nebesky modrá? V pelechu se něco podezřele třpytilo. Lena si nemohla vzpomenout, že by měl Goethe nějakou modrou hračku. I když byl vlastně kluk. Odstrčila matraci stranou a sáhla do pelechu. Dnes už ji nemohlo nic překvapit. V ruce držela kousek umělé hmoty. Byla to část pera, které patřilo ke knize přání. Pera, které našla před několika měsíci v parku a které se dokonale hodilo k jejímu zápisníku. Díky nim mohla kouzlit, dokud tomu Goethe před časem neudělal přítrž. Stalo se to krátce před prázdninami a ona se s tím vlastně už dávno smířila. Jenže teď se objevil nejdřív zápisník a pak i kus pera. Bylo to váž-

ně zvláštní. Lena si nemohla pomoci. Odtáhla psí pelech z rohu pokoje a obrátila ho vzhůru nohama. Jako by to netušila. Na zemi přistálo její pero. Bylo pořádně okousané, ale kompletní i s náplní. A kdyby přilepila na místo kousek, který našla jako první, chybělo by už jediné víčko. Jeho zbytky vyhodila hned, když se to stalo. Zatřásla pelechem znovu. Aha! Ven se vykutálel kamínek, který pero zdobil. Lena o krok ucouvla a vrazila do Hannah. Ani si nevšimla, že za ní kamarádka přišla, tak byla soustředěná. S Hannah tu byl i Goethe. Košík držel v hubě, jako kdyby se chtěl omluvit. Ovšem teď musel řešit docela jiné problémy. Někdo se hrabal v jeho věcech a to se mu ani trochu nezamlouvalo. Zavrčel a košík skončil na podlaze.

„To je ono?“ zeptala se Hannah a natáhla se po peru.

„Ano, to *bylo* ono. Vypadá vlastně ještě docela dobře, ne?“

„Hm,“ udělala Hannah a opatrně si pero prohlížela. „Víčko chybí, ale zbytek by se možná dal slepit. Máš vteřinové lepidlo? A izolepu? Udělám to za tebe, ano?“

„Ty za mě dneska děláš úplně všechno,“ brblala Lena tiše, ale poslušně donesla lepidlo a izolepu. Goethovi věnovala jedovatý pohled, až stáhl ocas a zmizel zpátky v ložnici. S ním si to vyřídí později.

„Tohle že je vteřinové lepidlo?“ zamumlala Hannah o něco později našťvaně. „Myslím, že tu sedím už půl hodiny. Snad se mi nešlepi i prsty.“

„Radši ještě chvilku počkáme. Já už jsem skoro hotová.“ Lena založila Hannah účet na svém chatovém fóru, dokončila poslední nastavení a nakonec jí ještě napsala krátký návod.

„Tak, teď už se nemůže nic stát. Přihlásíš se a je to. Jsem fakt ráda, že si teta Pi pořídila připojení na internet. Občas je kapku staromódní, ale v tomhle jde s dobou.“

„Já to teď pustím, jo? Páni, vždyť se mi tam přilepila půlka prstu!“ Hannah opatrně podala pero Leně. „Nezkusíš něco napsat? Já se začarovaných per bojím.“

„Jenom klid. Nemůže se vůbec nic stát, dokud nebudeš psát do zápisníku. Ukaž.“ Lena si položila pero na dlaň. I když bylo ulepené, připadalo jí důvěrně známé. Jako stvořené pro ni. „Vypadá

vážně moc hezky.“ Rychle popadla kousek papíru, načmárala na něj koníčka a pod obrázek napsala *Bosco*.

„Funguje skvěle. Jako kdyby se vůbec nic nestalo.“

„Tak mi ukaž, co ta tvoje kniha dokáže,“ vyzvala ji Hannah, aniž by spustila pero z očí. Zřejmě jí ještě pořád bylo podezřelé.

Lena zaváhala, ale pokušení bylo příliš silné. Ale teď už přece ví co a jak, takže se nic nemůže pokazit. Zamyšleně se na Hannah podívala. „Hm, kufry už jsou sbalené, tak co bychom tak...“ Rozhlédla se kolem, právě když Goethe rozrazil vlhkým čumákem dveře a vběhl dovnitř. „Vida!“ zaradovala se Lena, popadla zápisník a napsala do něj: „Goethe bude odtěd nosit svůj košík ochotně a už si ho nebude zkoušet sundávat.“

Pokusný králík se protáhl kolem Hannah, proboujel si cestu k Lenině posteli a docela samozřejmě se na ní uvelebil.

„A co bude teď?“

„Nic. Nemůžeš čekat, že Goethe najednou zezelená nebo tak něco. Ale můžeme vyzkoušet, jak se bude tvářit na košík, ano?“ Lena došla do chodby pro košík a posadila se vedle Goetha.

„Co, ty lumpe? Víš přece dobře, že ke mně do postele nesmíš. Mám pro tebe něco speciálního, podívej.“ Goethe neprotestoval, jen spokojeně zafuněl. Pak se stulil do klubíčka a s košíkem na tlamě usnul.

„Pání!“ zašeptala Hannah ohromeně. „To je zázrak!“

„Bezva, vyšlo to. Tak se do toho dáme.“ Lena se z jedné vody načisto vypsala ze všeho, co ji trápilo. Napsala, že vlak zítra přijede včas, počasí bude po celé dva týdny krásné, že teta Pi dorazí na nádraží s předstihem (přesnost nepatřila k jejím silným stránkám), že v jídelním voze bude skvělé jídlo. Pak se chvíli věnovala paní, která měla na ni a na Lilli během cesty vlakem dohlížet. Máma na tom trvala, třebaže Lena o něčem takovém nechtěla ani slyšet. Jenom proto, že loni, když byla Lena mladší a s cestováním po železnici neměla žádné zkušenosti, skončila místo ve Wilhelmshavenu v Bremerhavenu a zoufalá teta Pi z toho šlela. Kvůli tomu se máma rozhodla, že Lena a Lilli musí cestovat v dětské skupině s doprovodem.

dem. Bylo to hrozně trapné, takže o tom Lena pověděla jenom Hannah. Vychovatelka ze školky, která dává pozor na dvě skoro dospělé holky! A ve skupině budou kromě nich jistě samá batolata. Máma ale od svého rozhodnutí odmítla ustoupit. Lena a Lilli pojedou do Brém s cestovní skupinou číslo 168 a doprovázet je bude paní Brigitte Frankeová. Pak je posadí na vlak do Wilhelmshavenu, kde na ně měla čekat teta Pi.

„He, he,“ udělala Hannah, jakmile si přečetla, co Lena napsala. „Tebe to pěkně štve, co? Proč to neberete v klidu? Strčte si do uší sluchátka, pusťte si iPody a může vám být fuk, jestli na vás někdo dohlíží, nebo ne.“

To byla typická Hannah. Rozumná a pragmatická. Cestovní skupina nebyla zase takový průšvih, mnohem horší Leně připadalo, že se k nim máma chová jako ke dvěma nesvéprávným mrňatům.

„Tobě by se přece taky nelíbilo, kdybys musela cestovat s nějakou dohlížitelkou.“

„Vždyť je to jedno. Hlavní věc je, že jsou prázdniny a vy jedete k moři.“

„Je vážně velká škoda, že nejedeš s námi. Nelíbí se mi, že musíš trčet tady v městě.“

„Nesmysl. Jestli se dá máma zase dohromady, bude to tisíckrát lepší než dva týdny prázdnin. Bylo by to... no, jako kdybych měla prázdniny už napořád. Navíc přece možná taky někam pojedeme. Třeba se budu poslední dva týdny prázdnin flákat na horách a ty se zatím budeš muset šprtát někde v jazykovce.“

Páni! Hannah byla tak rozumná, až se to někdy nedalo vydržet. Povzdechla si. Nemělo smysl to dál rozebírat.

„Tak fajn. Koukni,“ Hannah k ní přistrčila notebook. „Tady zadáš uživatelské jméno, heslo a jsi tam. A sem...“ rolovala myši po obrazovce, „sem prostě napíšeš, co mi chceš říct, ale nesmíš to zapomenout odeslat, jo?“

„Nejsem přece pitomá, to zvládnu,“ přikývla Hannah. „Navíc mi to říkáš už potřetí.“

3. KAPITOLA

Lena, její máma a Goethe dorazili na smlouvené setkání dětské skupiny na nádraží v poslední vteřině. Za zpoždění mohl Goethe, alespoň Lenina máma o tom byla přesvědčená. Lena si potají myslela, že za to trochu může i ona. Goethe si totiž odmítal sundat náhubek, a tudíž se nemohl nažrat a máma strávila spoustu času tím, že mu košík sundávala a on si ho vzápětí znovu nasazoval. Teprve když na ni Goethe zavrčel jako vztekklý lev, rezignovala. Lena se o to raději ani nepokoušela. Účinek kouzla byl poněkud drastický, to musela uznat, ale pořád lepší Goethe s náhubkem, který nemohl žrát – jeden den bez granulí vydrží, tím si byla Lena docela jistá –, než Goethe, který bude vyvádět ve vlaku. Pak se ještě dlouze loučili s Hannah, která navzdory prázdninám vstala časně ráno, jenom aby jim zamávala. Jenže u mávání nezůstalo, a tak ztratily další cenné minuty.

Cestovní skupina už byla skoro kompletní, když na nádraží dorazila Lena s mámou, Goethem a obrovitým kufrem. Lilli už na ně čekala – přesněji řečeno celá její rodina: Lilli, její maminka, tatínek a sestřička Nina, která už vypadala zase docela zdravě. Stáli trochu stranou od všeobecného zmatku, který panoval kolem osoby, z níž Lena zahlédla jenom pár šedivých vlasů. Jinak byla obklopená matkami, otci, hromadou zavazadel a dětmi, které ji střídavě tahaly za rukáv, něco jí vyprávěly, pištěly, chytaly se jí za nohy a nechtěly ji pustit.

Lena se bouřlivě objala s Lilli. Předtím si ještě stačila všimnout tří kluků, kteří nerozhodně postávali kolem, jako by si nebyli jistí, jak se sem dostali.

„Leno!“

„Lilli!“

„Konečně...“